Írta: Csurka István
2011. október 31. hétfő, 20:57 - Módosítás: 2012. január 24. kedd, 21:34

Brad Pitt produkciója hozta a fegyvereket egy filmforgatás ürügyén. A rendvédelmis bohócok az MSZP segítségével összeszervezték a tömeget az Erzsébet híd lábához, ha nem is az ígért milliónyi mennyiségben, de legalább tízezres nagyságrendben. Fegyvert itt is lehetett feltételezni, valamint idegen erőket is. A háttérben ott ágált a Jobbik, amelynek jelentéktelen tömegei azonnal kiegészülhettek volna gárdistákkal és félkatonai beszervezettekkel, így, ha a Fidesz akár Orbánnal, akár Orbán nélkül befekszik a katlan közepébe, a szokásos Astoria előtti térbe, könnyűszerrel előhívható lett volna a 2006-os helyzet fordítottja, amelyben a kormány rendőrségének, kommandósainak kellett volna, ha másként nem megy, erőszak alkalmazásával fenntartani a rendet. Vagy ha kell, visszalőnie. Akár utcai harcokig is mérgesedhetett volna a helyzet. A kormány vert helyzetbe került volna, még az új alkotmány életbe lépése előtt. Kétségessé vált volna az igen sok elkerülhetetlen nehezítést tartalmazó költségvetés elfogadása. A kudarc nyomán belső bomlás indulhatott volna meg a Fideszben. Megbukhatott volna a kétharmados rendszer.

Nyilvánvaló, hogy az elhárítás, a titkosszolgálat megbízható információkat szerzett a készülődésről. Haladéktalanul rátette a kezét az amerikai fegyverekre, végigszálazta a rendvédelmisek kapcsolatrendszerét és kinyomozta a rejtett, de nyilvánvaló célokat. A kormány előtt két út állt, vagy erős előbiztosítással korlátok között tartja a támadni készülőket, vagy kitér az útból. A kormány ez utóbbit választotta, azt hiszem, helyesen. Nem rendezett központi ünnepséget, hanem mindegyik lehetséges vezérszónokát messzi világrészekre küldte – államügyben. Kövér László házelnök, oldalára csatolva Balczó Zoltán Jobbikos alelnökét, Dél-Amerikába utazott, fontos tárgyalásokra. Semjén Zsolt, a KDNP-s miniszterelnök-helyettes mint az egyik lehetséges ünnepi szónok, Ausztráliában talált hirtelen megoldani valót, Orbán Viktor pedig Brüsszelbe ment. Az övé volt a legigazoltabb távollét, és ő ráadásul a tévéken és a rádiókon keresztül állandóan jelen volt. Igen fontos elemzéseket küldött haza, bátor és az ünnepbe illő magyar nemzeti állásfoglalásokat tett.

De nem volt itthon mint céltábla.

Mindössze két magas rangú felelős vezető maradt itthon, Schmitt Pál, a köztársaság elnöke és Lázár János frakcióvezető. Schmitt elmondta eddigi működése legtartalmasabb ünnepi beszédét, kiegyensúlyozottan és méltósággal, Lázár János pedig városában, Hódmezővásárhelyen tartott száz székely állampolgársági esküt tevő jelenlétében forradalmi megemlékezést. Az ország tehát nem volt gazdátlan.

A biztonság legfőbb őre, Pintér Sándor belügyminiszter, akinek apparátusa a legfontosabb információkat szállította, nyilvánvalóan a monitorok előtt ült és a fogukat csikorgató, hoppon maradt rendszerbuktatók mozgásait figyelte. Ezek nyomban be is jelentették, hogy az akciót március 15-én megismétlik, de azt még meg kell élniük. Az MSZP és a legengesztelhetetlenebb SZDSZ liberalizmus által támogatott rendvédelmi front arcvonalán máris láthatók komoly törések, mert mást és másképp képzelnek el a drogosok, és mást a jogállamiaskodók, mást a melegek, és mást az öreg bolsik. Csak Orbán megbuktatásában vagy kilövésében vannak közös nevezőn.

Ennyire erős hatalmi küzdelem, ennyire vérre menő követelőzés, ennyire „ez a harc lesz a végső”-jellegű támadás a rendszerváltás korszakában nem volt tapasztalható. Az átmentés, a privatizáció révén a külföldi tőke mögé bújás és a kiárusítás jól sikerült a régi elitnek, különösen a KISZ-vezetőknek, nem bánták a korlátlan politikai hatalom elvesztését, mert kaptak cserébe gazdasági hatalmat. Most azonban éppen arról van szó, hogy ez a gazdasági hatalom és ennek az elitnek összes privilégiuma elvész. Ezek a privilégiumok két forrásból táplálkoznak: a nagytőke és a bankok korlátlan kiszolgálásából és az elit nagy részénél faji privilégiumokból. A holokauszt áldozata mivoltból, akár még élő áldozatról van szó, akár leszármazottról. Szoros anyagi függősége van ennek az elitnek azokhoz a kifizető helyekhez, amelyeket a Soros Alapítvány hozott létre és a kiszolgált bankok táplálnak, és ez most a bankok ellen felvett harcok és elszámoltatások miatt alapjaiban került veszélybe. Vége felé közeledik a hamis rendszerváltás és a hamis történelem rendszere. Ugyanakkor a kormányoldalon iszonyúak a gondok, nagy a pénztelenség és fojtogat a működésképtelenség. Ha most nem tudják megbuktatni Orbánt és rendszerét, amikor összeurópai válság és recesszió van, akkor nekik befellegzett. Ez sorsszerű drámai helyzet, amikor nem szándékok és egyéni elhatározások, hanem feloldhatatlan érdekellentétek vezérlik a szembenállást. Annak az ávós gyökerű gazdag elitnek, amelyik 1945-től kezdve szovjet segítséggel felszámolta a történelmi vezetőosztályt, nincs más választása, mint megtámadni és szétrombolni a választásokon győztes kétharmadosságot, a nemzetállam újrateremtőit, és ha kell, megölni vagy megöletni vezetőjét, vezetőit. Mint azt itt már korábban megírtuk, a Népszabadság főszerkesztő-helyettese, az Amerikából kellő kiképzés után hazajött Horváth elvtárs a „talpig becsületes Brutus” döfésére

spekulál, aki majd Julius Caesar bordái közé mélyeszti a vasat.

Az antifasisztak, akiknek nem tetszik a rendszer, különösen, ha magyar

Ez itt most nem választási küzdelem, arról csak beszélnek. Szabad, tiszta választáson semmi esélyük a hatalmat visszaszerezni, ezt ők pontosan tudják. Itt most buktatni kell. Bolsevista eszközökkel, puccsal, akár idegen zsoldosokkal és az anyagi nehézségek miatt támadt elégedetlenséggel. A körülmények azonban egészen mások, mint a rendszerváltás idején voltak. Akkor a liberalizmus belső hullafoltjai már ugyan kiütköztek, a belső elemzés, a filozófia ezeket ott már feltárta, de a hatalmi szerkezet még erős volt és vetélytárs nélküli, és itt, Közép-Európában mindent el lehetett fedni a szovjet rendszer retteneteivel. Nyugati kapitalizmus és liberalizmus és szovjet szocializmus közötti választáson a népek habozás nélkül döntöttek. Ma azonban maga a liberális piacgazdaság és egész hatalmi rendszere van végvonaglásban, és sokféle támogatást képes nyújtani a magyarországi komprádor elitnek – fegyvert, fenyegetést, leminősítést, Cohn-Bendit-félét –, de erkölcsit nem. Ez pedig azt jelenti, hogy ennek az anyagilag privilegizált elitnek nem lesz már többé soha félrevezetésen, elhitetéseken alapuló tömegtámogatása. Ez az elit elvesztette legfőbb bázisát, a tömegtársadalmat. A tömeg ma közönyös, semmilyen irányba nem mozdítható, szerzett jogai soha nem is voltak, tehát nem lehet elvesztésért mozgósítani. Az elit tehát csak egy bolsevik mintájú, jól szervezett puccsban bízhat. Az első kísérlet most bukott meg.

Fel kell tehát készülni további kísérletekre. Mert mindenre lehet számítani, de arra nem, hogy feladják.